

‘Sterre, wakker worden’, fluisterde Eva.

Sterre lag te slapen in haar stal. Ze zag er zo lief uit met haar ogen dicht en haar gele met paarse manen, die over haar witte vacht vielen. Eva streek een lila lok glad, die omhoogstak bij de gouden met lila hoorn van Sterre.

‘Eva?’ Sterre sperde haar ogen wijd open en krabbelde overeind. ‘Het is nog heel vroeg, zelfs voor jou. Is er iets aan de hand?’

Eva grinnikte. ‘Nee hoor, niets bijzonders. Ik ben alleen een beetje opgewonden. Gisteravond hebben de leraren verteld dat we vanmorgen een speurtocht gaan doen in plaats van gewone les-

sen. We gaan in teams allerlei dingen zoeken op het domein van de school!’

Sterre spitste haar oren. ‘Dat klinkt leuk!’

Eva knikte. ‘Ik werd wakker en moest er meteen weer aan denken. Toen ik uit het raam keek, zag ik iets dat ik je wil laten zien. Ga je mee?’

Knipperend en gapend volgde Sterre Eva door de stal met slapende eenhoorns naar de deur.

Daar stopte Eva. ‘Ogen dicht.’

Sterre sloot gehoorzaam haar ogen. Eva vond het fijn dat de eenhoorn haar zo vertrouwde. Met haar hand op de warme hals van Sterre leidde ze de eenhoorn naar buiten.

‘Doe je ogen maar open’, fluisterde ze. ‘Moet je zien!’

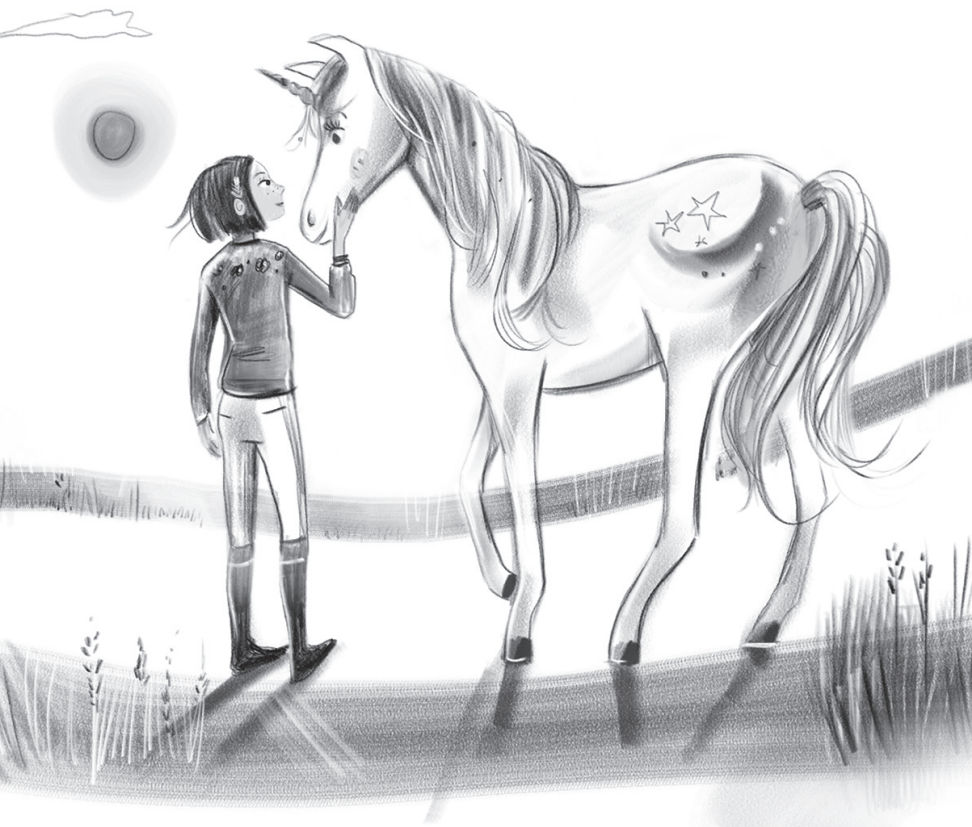
‘Wow!’ Sterre knipperde met haar ogen. Aan de horizon was een grote ronde zon zichtbaar. Terwijl de zon opkwam, vulde hij het gat tussen twee bergen, waardoor de hemel werd gevuld met oranje, roze en gouden kleuren.

★ Eva en Sterre ★

‘Ziet de school er niet prachtig uit?’ vroeg Eva. Aan de andere kant van het grasveld glommen de marmeren muren en glazen ramen van Eenhoorn Academie in het licht van de opkomende zon. En heel in de verte schitterde en glansde het kleurige water van het Sprankelmeer.

‘Het is de mooiste zonsopgang die ik in tijden heb gezien’, zei Sterre.

★ *Eva en Sterre* ★

Eva glimlachte. ‘Ik wilde dit moment zo graag met jou delen. Het voorjaar komt eraan, Sterre. Ik ruik het gewoon! Wat denk je? Zullen we mijn nieuwe zaailingen gaan planten voordat ik moet ontbijten?’

‘Goed idee!’ zei Sterre enthousiast. ‘Ik maak de gaten wel.’

‘Dat zou geweldig zijn.’ Eva kuste haar eenhoorn op de lila ster op haar voorhoofd. ‘Ik ben zo blij dat jij mijn eenhoorn bent. Ik kan me gewoon niet voorstellen dat ik een eenhoorn had die niet van tuinieren houdt!’

‘En ik kan me niet voorstellen dat ik een partner had die niet van planten en natuur houdt!’ zei Sterre en ze liet haar warme adem langs Eva glijden, waardoor ze moest giechelen.

Eva en Sterre waren in januari, nu drie maanden geleden, aan elkaar gekoppeld toen ze allebei waren begonnen op de Eenhoorn Academie. Eva kon het nog steeds niet geloven dat ze hier echt in

★ *Eva en Sterre* ★

opleiding was om beschermer van het prachtige Eenhoorneiland te worden.

Het eiland werd gevoed door het magische water dat vanuit het midden van de aarde omhoog spoot en door een fontein in het Sprankelmeer terecht kwam. Het kostbare water stroomde door de rivieren naar het hele eiland, zodat alle mensen, dieren en planten op Eenhoorneiland konden bloeien.

Leerlingen brachten na hun tiende verjaardag meestal een jaar door op Eenhoorn Academie. Een enkele keer bleven ze langer als hun eenhoorn meer tijd nodig had om zijn magische kracht te ontdekken of als ze geen band met hun eenhoorn hadden gekregen. Het vormen van een band was de hoogste vorm van vriendschap en als dat gebeurde kreeg een lok van het haar van de leerling dezelfde kleur als de manen van zijn of haar eenhoorn. Eva was toch een beetje verbaasd dat zij en Sterre nog geen echte band hadden.

‘Denk je dat mevrouw Sleutelbloem ons aan elkaar gekoppeld heeft, omdat we allebei van planten en de natuur houden?’ vroeg Sterre.

‘Misschien wel’, zei Eva. ‘Of misschien was er een andere reden. Je weet het nooit met mevrouw Sleutelbloem.’

Mevrouw Sleutelbloem was de wijze hoofdonderwijzeres die al heel wat jaren de leiding had over de Academie. Ze was streng, maar kon ook heel aardig zijn.

‘Ach, wat de reden ook is, ik ben blij dat ze dat heeft besloten’, zei Sterre. ‘Ik ben benieuwd wanneer ik mijn magische kracht zal ontdekken en wanneer we echt een band hebben.’

Eva voelde een knoop in haar maag. Twee meisjes van slaapzaal Saffier hadden al een band met hun eenhoorn. Eva maakte zich af en toe wel eens zorgen dat ze misschien iets verkeerd deed. Ze wist heel veel over planten en dieren, maar ze was niet goed in lezen en schrijven. Wat als Sterre

nu nooit haar magische kracht zou ontdekken en ze samen nooit een band zouden krijgen, omdat zij niet slim genoeg was om haar eenhoorn te helpen? Dat zou pas echt erg zijn.

Sterre duwde haar neus tegen Eva's schouder. 'Zullen we de planten uit de kas halen?'

Eva probeerde haar zorgen opzij te zetten. 'Vergeet je niet iets?' vroeg ze. 'Je hebt nog niet eens ontbeten!'

Sterre schoot in de lach.

'Dom van me! Ik word al net zo vergeetachtig als jij, Eva!'

'Dat is onmogelijk!' giechelde Eva.

Zij en Sterre liepen terug naar de stal. Eva vond een emmer waarmee ze hemelbessen

wilde halen. Maar toen ze het deksel van de voedselcontainer optilde, keek ze verbaasd.

‘Hij is al bijna leeg!’ zei ze tegen Sterre, die bij de deuropening stond te kijken. Ze keek in de andere voedselcontainers. ‘De rest ook al.’

‘Wat? Dat kan niet. De tuinmannen vullen de containers elke dag met bessen’, zei Sterre.

Hemelbessen groeiden op de berghellingen achter de school. De bessen waren niet alleen het favoriete voer van de eenhoorns, ze zaten ook nog eens vol vitaminen die de dieren nodig hadden om gezond te blijven en hun magische krachten in stand te houden.

Sterre kwam aanlopen, maar toen ze haar neus in een van de voedselcontainers stak, gooide ze die om. De overgebleven bessen rolden over de vloer.

‘Sterre!’ riep Eva uit.

‘Oeps’, zei Sterre en schoof de bessen met haar neus op een hoopje. ‘Het spijt me, Eva.’

